

Kopie
Afgeleverd aan: mr. [REDACTED]
art. 792 Ger. W.
Vrij van griffierecht - art. 280,2° W.Reg.

21

Uitgifte

Repertoriumnummer 2026 / 1438
Datum van uitspraak 25 februari 2026
Rolnummer 2025/AR/1736

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

- ☐ Registreerbaar
- ☒ Niet registreerbaar

Hof van beroep Brussel

Sectie Marktenhof
19de kamer A

Arrest

Aangeboden op
Niet te registreren

COVER 01-00004761253-0001-0012-02-01-1

De heer [REDACTED] met Rijksregisternummer [REDACTED] wonende te [REDACTED]
[REDACTED]

Verzoeker,

Niet in persoon aanwezig, noch vertegenwoordigd ter zitting,

TEGEN

GEGEVENSBE SCHERMINGSAUTORITEIT, zoals ingeschreven in de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer 0694.679.950, met maatschappelijke zetel te 1000 BRUSSEL, Drukpersstraat 35,

Verweerster, hierna "GBA",

Vertegenwoordigd door de heer Pieter De Smet, in zijn hoedanigheid van adjunct adviseur van de Geschillenkamer

Gelet op de procedurestukken :

- de beslissing ten gronde nr. 145/2025 van 10 september 2025 in het dossier met dossiernummer DOS-2024-02670 van de Geschillenkamer van de GBA (hierna de "**Bestreden Beslissing**") ;
- het verzoekschrift van 10 oktober 2025, waarmee de Verzoeker beroep aantekent tegen de bestreden beslissing ;
- de syntheseconclusie van de GBA zoals namens haar neergelegd op 22 december 2025 ;
- de stukkenbundel zoals neergelegd door de GBA.

Gehoord de GBA ter openbare terechtzitting van 21 januari 2026 waarna de zaak in beraad is genomen.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

I. Relevante feiten en procedurele voorgaanden

Het geschil vindt zijn oorsprong in een klacht die door de Verzoeker werd neergelegd bij de GBA op 6 mei 2024. De klacht had als voorwerp een verzoek tot het recht om vergeten te worden, gericht aan een incassobureau.

Op 12 juni 2024 verklaarde de Eerstelijnsdienst van de GBA de klacht ontvankelijk en stuurde zij deze door naar de Geschillenkamer.

Op 9 december 2024 verzocht de Geschillenkamer de Verzoeker om bijkomende informatie. De Verzoeker antwoordde op 19 december 2024.

Op 15 januari 2025 herhaalde de Geschillenkamer haar verzoek om bijkomende informatie vermits zij geen concreet antwoord had gekregen op haar eerdere vraag om bijkomende informatie.

Diezelfde dag antwoordde de Verzoeker dat alle gevraagde informatie is terug te vinden in zijn antwoord van 19 december 2024.

Bij beslissing van 10 september 2025 seponeerde de Geschillenkamer van de GBA de klacht van de Verzoeker op grond van artikel 95, § 1, 3°, van de Wet van 3 december 2017 tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit (hierna: “WOG”).

Het is tegen deze beslissing dat het beroep van de Verzoeker is gericht.

II. De vorderingen

In haar syntheseconclusie verwijst de GBA naar een syntheseconclusie van de Verzoeker van 10 december 2025. Bij het Hof is evenwel geen conclusie neergelegd zodat het verzoekschrift tot hoger beroep van 10 oktober 2025 is dat moet worden beoordeeld.

Bij zijn verzoekschrift vraagt de **Verzoeker** de bestreden beslissing te vernietigen ofwel, indien het Marktenhof het opportuun acht, de zaak terug te sturen naar de GBA opdat deze een uitspraak ten gronde doet.

De **GBA** vraagt het Marktenhof bij haar syntheseconclusie:

In hoofdorde:

- het beroep onontvankelijk te verklaren, nu Verzoeker in zijn syntheseconclusie de iure afstand van vordering doet ingevolge artikel 748bis Ger. W.;

In ondergeschikte orde:

- *het beroep onontvankelijk te verklaren nu het verzoekschrift geen samenvatting van middelen bevat zoals vereist ex artikel 1034ter Ger. W. ;*

In meer ondergeschikte orde:

- het beroep ontvankelijk maar ongegrond te verklaren;

In meest ondergeschikte orde:

- het beroep ontvankelijk en gedeeltelijk gegrond te verklaren, en voor recht te zeggen dat de Geschillenkamer van de GBA een nieuwe beslissing dient te nemen waarbij zijzelf de keuze maakt voor het gevolg dat zij geeft aan de klacht van 6 mei 2024 overeenkomstig artikel 95 § 1 van de WOG;

In elk geval

- Verzoeker tot de kosten te veroordelen;
- in voorkomend geval voor recht te zeggen dat de GBA als orgaan van de overheid is vrijgesteld van de betaling van de rolrechten.

III. Beoordeling door het Marktenhof

OVER DE ONTVANKELIJKHEID

1. Er wordt niet betwist dat het verzoekschrift binnen de termijn van 30 dagen, bedoeld in artikel 108, §1, van de WOG, ter griffie van het hof werd neergelegd.
2. De GBA vraagt het verzoekschrift nietig te verklaren omdat het verzoekschrift niet zou stroken met artikel 1034ter Gerechtelijk Wetboek.
3. De WOG geeft geen enkele specificatie betreffende de vorm en inhoud van de *geding inleidende akte* om een verhaal tegen een beslissing van de GBA aanhangig te kunnen maken.

Artikel 108, §1, WOG, stelt enkel dat de partij die zich niet kan neerleggen bij de beslissing van de Geschillenkamer de mogelijkheid heeft om beroep aan te tekenen bij het Marktenhof.¹

Artikel 2 Gerechtiglijk Wetboek bepaalt dat de in dit wetboek gestelde regels van toepassing zijn op alle rechtsplegingen, behalve wanneer deze geregeld worden door niet uitdrukkelijk opgeheven wetbepalingen of door rechtsbeginselen, waarvan de toepassing niet verenigbaar is met de toepassing van de bepalingen van dit wetboek.

¹ “[...] binnen een termijn van dertig dagen, vanaf de kennisgeving” hetgeen inhoudt dat enkel de termijn bij de *lex specialis* is geregeld.

Artikel 1057, 7°, Gerechtelijk Wetboek, bepaalt dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid de uiteenzetting van de grieven vermeldt. Het is daarbij noodzakelijk maar voldoende dat de *appellant* duidelijk maakt in welke mate hij zich door de *beroepen* beslissing gegriefd acht, zodat de *geïntimeerde* zijn conclusie kan voorbereiden en de *appelrechter* in staat is de draagwijdte van het beroep na te gaan.

Overeenkomstig artikel 1034ter, §4, Gerechtelijk Wetboek, moet het verzoekschrift, op straffe van nietigheid, het voorwerp en de korte samenvatting van de middelen van de vordering, vermelden.

Wat het voorwerp van het verhaal betreft, volstaat het dat het verzoekschrift duidelijk stelt tegen welke beslissing het verhaal is gericht en dat - minstens summier - de middelen worden opgesomd die de verzoeker tegen de beslissing wenst te laten gelden. De tekst van het verzoekschrift moet de GBA toelaten zich bij conclusie te verdedigen tegen de tegen de beslissing geuite grieven.

4. *In casu* is het voorwerp duidelijk in het verzoekschrift van de Verzoeker : hij vraagt de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Hij lijst zes middelen op.

Het Marktenhof is van oordeel dat de uiteenzetting in het Verzoekschrift voldoende duidelijk was als aanzet voor het latere debat.

5. Uit het voorgaande volgt dat het middel gegrond op de nietigheid van het verzoekschrift, niet gegrond is.

Het verzoek is ontvankelijk

OVER DE MIDDELEN VAN DE VERZOEKER

Over het eerste middel van de Verzoeker

6. In zijn eerste middel komt de Verzoeker op tegen de beslissing van de Geschillenkamer zijn klacht te seponeren omwille van het feit dat de klacht een nevengeschil is bij een ruimer geschil dat moet worden beslecht voor hoven en rechtbanken of administratieve rechtscolleges of nog een andere bevoegde autoriteit en dat zij geen zicht heeft op alle elementen van dat onderliggend geschil.

Hij stelt dat de klacht los staat van “*de strafrechtelijke vervolging tegen het incassobureau*”.

7. Ter ondersteuning van haar oordeel verwijst de Geschillenkamer niet naar enige “*strafrechtelijke vervolging*” maar naar het feit dat “*het onderliggende geschil gaat over een vermeende betalingsachterstand*”.

8. Het middel mist feitelijke grondslag.

Over het tweede middel van de Verzoeker

9. De Verzoeker verwijst naar het feit dat de *“GBA in haar beslissing en op haar website (stelt) dat melding kan gemaakt worden bij het Meldpunt België”*.

De Verzoeker stelt dat deze informatie niet juist zou zijn omdat Meldpunt België sinds 2024 zou vervangen zijn door *“Consumer Connect”*.

10. Zelfs al is het nog zo, is deze vermeend foutieve vermelding in de beslissing, geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen. De beslissing tot sepot steunt hier niet op.

11. Het middel is niet gegrond.

Over het derde middel van de Verzoeker

12. De Verzoeker voert aan dat de Geschillenkamer wel kennis heeft van alle elementen die nodig zijn om zijn klacht te behandelen. Hij stelt dat *“al het andere niet onder de bevoegdheid (valt) van de GBA en ook niet te maken (heeft) met de klacht”*.

13. In conclusie verwijst de Geschillenkamer naar het antwoord van de [REDACTED] (hierna: het incassobureau) op het door de Verzoeker ingediend verzoek tot verwijdering van zijn gegevens, dat is ontvangen op 27 mei 2024.

De DPO verwees naar het feit dat het verwijderingsverzoek betrekking heeft op de persoonsgegevens die de [REDACTED] verwerkt in opdracht van haar klant [REDACTED] in het kader van hun 'Betaal Later'-betaaloplossing voor een aankoop bij [REDACTED]. Hij verwees naar het feit dat zij persoonsgegevens verwerken in het kader van minnelijke en — indien noodzakelijk — gerechtelijke schuldvordering in de dossiers met referentie [REDACTED] en [REDACTED].

14. Hieruit kon de Geschillenkamer terecht besluiten dat de klacht een nevensgeschil uitmaakt bij een ruimer geschil inzake een vermeende betalingsachterstand en dat ze niet over alle gegevens beschikte om de klacht terdege te kunnen behandelen.

15. Het middel is niet gegrond.

Over het vierde middel van de Verzoeker

16. In zijn vierde middel stelt de Verzoeker dat er sprake is van “*persoonlijke impact op de verweerder en impact op de maatschappij*” waardoor de opportuniteitsseponering niet van toepassing is.

Het Hof gaat ervan uit dat dit een verschrijving is en dat de Verzoeker wellicht bedoelt dat de klacht een impact heeft op hemzelf.

17. Overeenkomstig punt B.3 van randnummer “3.2.2 *Efficiëntiecriteria*” zoals vermeld in het “*Sepotbeleid van de Geschillenkamer*” kan de Geschillenkamer *ad hoc* beslissen om de klacht te behandelen, zelfs als deze een nevengeschil vormt bij een groter geschil dat een inhoudelijke procedure voor een rechterlijke of administratieve instantie zou verdienen, hoofdzakelijk in de gevallen waarin de klacht binnen de prioriteiten van de Geschillenkamer valt en een grote maatschappelijke en/of persoonlijke impact heeft. (op <https://www.gegevensbeschermingsautoriteit.be/publications/sepotbeleid-van-de-geschillenkamer.pdf>)

Het voorgaande is een mogelijkheid en geen verplichting. De wetgever heeft de GBA de bevoegdheid gegeven om klachten zonder gevolg af te sluiten indien verdere vervolging niet opportuun blijkt. Zij oefent die bevoegdheid vrij en naar eigen inzichten uit en mag een eigen prioritering hanteren in de behandeling van de klachten. De GBA kan autonoom oordelen dat een vervolgonderzoek niet wenselijk is wanneer de maatschappelijke en/of persoonlijke impact van de vermeende inbreuk beperkt is, of wanneer een behandeling ten gronde niet efficiënt zou zijn in het licht van haar handhavingsprioriteiten. (zie art. 57.1.f van de Algemene Verordening Gegevensbescherming waarin bepaald wordt dat de autoriteit een klacht onderzoekt “*in de mate waarin dat gepast is*”)

Zoals de GBA stelt in conclusie heeft de klacht van de Verzoeker geen grote impact op de maatschappij. Ze heeft wel een impact op de Verzoeker doch de Geschillenkamer kon terecht oordelen dat zij het niet opportuun achtte over de klacht een uitspraak te doen omdat de klacht een nevengeschil is bij een ruimer geschil dat door een andere overheid moet worden beslecht en zij geen zicht heeft op alle elementen van het geschil.

18. Het middel is niet gegrond.

Over het vijfde middel van de Verzoeker

19. Bij zijn vijfde middel stelt de Verzoeker dat de GBA de redelijke termijn niet respecteert. Hij verwijt de GBA, na ontvangst van de klacht op 6 mei 2024, pas op 9 december 2024 om bijkomende informatie te hebben gevraagd (die zij beweerdelijk reeds in haar bezit had).

20. Een beslissing kan slechts worden vernietigd wegens de schending van de redelijke termijn wanneer de verzoeker een belang heeft bij het middel. Een verzoeker beschikt niet over het vereiste belang wanneer de vernietiging van de bestreden beslissing hem geen enkel voordeel kan opleveren, wanneer de aangeklaagde onregelmatigheid op zich geen invloed heeft gehad op de beslissing of de verzoeker geen enkel nadeel heeft berokkend. Wie een schending van de redelijketermijneis opwerpt, moet dus aantonen dat hij in zijn belangen is geschaad. Hij moet aanneembaar maken dat hij *in concreto* is benadeeld door de vertraging bij het nemen van de bestreden beslissing en dat de vernietiging wegens overschrijding van de redelijke termijn hem een voordeel oplevert. Een vernietiging wegens schending van de redelijketermijneis kan de betrokkene enkel een voordeel opleveren wanneer de vaststelling van die onwettigheid inhoudt dat de betrokkene definitief in een gunstige situatie belandt of minstens dat het bestuur bij het heroverwegen van zijn besluit niet meer dezelfde beslissing kan nemen.

21. Dit is ter zake niet het geval zodat de Verzoeker geen belang heeft bij het aanvoeren van de schending van de redelijke termijn.

22. Sowieso heeft de Geschillenkamer de redelijke termijn niet geschonden door drie maanden na ontvangst van de klacht bijkomende informatie te vragen aan de Verzoeker. Daarenboven blijkt uit de tijdslijn van de procedure zoals door de GBA correct weergegeven op de pagina's 43 en 44 van haar conclusie, dat de redelijke termijn ter zake niet is geschonden.

23. Het middel kan niet slagen.

Over het zesde middel van de Verzoeker

24. De Verzoeker stelt dat het incassobureau zich na juni 2024 in regel heeft gesteld en dat dit dus aantoont dat het voordien de toepasselijke wetgeving niet respecteerde.

25. De Geschillenkamer heeft de klacht, om opportuniteitsredenen, inhoudelijk niet behandeld.

De Verzoeker heeft er ter zake dus geen belang bij enig middel met betrekking tot de gegrondheid van de klacht aan te voeren.

26. Het middel kan niet slagen.

27. Uit het voorgaande volgt dat het beroep van de Verzoeker niet gegrond is.

OVER DE KOSTEN

28. De GBA heeft geen recht op een rechtsplegingsvergoeding vermits ze niet is bijgestaan door een advocaat.

De Verzoeker wordt veroordeeld tot betaling van de rolrechten en het dragen van de bijdrage Budgettair Fonds.

OVER DE DOOR DE GBA VOOR HET EERST TER ZITTING GESTELDE VORDERING

29. Voor het eerst ter openbare terechtzitting van 21 januari 2026 vordert de GBA een schadevergoeding van 1.800 euro vermits de Verzoeker de rechtspleging zou hebben aangewend voor kennelijk vertragende of onrechtmatige doeleinden. Zij verwijst naar artikel 780bis Gerechtelijk Wetboek. Ze verwijst ook naar artikel 1017 Gerechtelijk Wetboek, en naar de tweede zin van het eerste lid die bepaalt dat de nutteloze kosten, zelfs ambtshalve, ten laste worden gelegd van de partij die ze foutief heeft veroorzaakt. Volgens haar heeft de Verzoeker zich niet gedragen als een normale en zorgvuldige procespartij (hij verschijnt niet op de zitting, hij antwoordt niet op berichten, gaat aangetekende zendingen niet afhalen en verplicht de GBA tijd en kosten te besteden aan onderhavige procedure). De GBA beticht de Verzoeker dus van een deloyaal gedrag tijdens het procesverloop voor het Hof.

30. Artikel 780, eerste lid, 3°, Gerechtelijk Wetboek, bepaalt dat het vonnis het onderwerp van de vordering en het antwoord op de overeenkomstig artikel 744, eerste lid, uiteengezette middelen van de partijen bevat.

Overeenkomstig artikel 744, eerste lid, 2°, Gerechtelijk Wetboek, bevatten de conclusies de aanspraken van de concluderende partij.

Artikel 1017, eerste lid, Gerechtelijk Wetboek, bepaalt dat tenzij bijzondere wetten anders bepalen, ieder eindvonnis, zelfs ambtshalve, de in het ongelijk gestelde partij verwijst in de kosten, onverminderd de overeenkomst tussen partijen, die het eventueel bekrachtigt. Niettemin worden nutteloze kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in artikel 1022, zelfs ambtshalve ten laste gelegd van de partij die ze foutief heeft veroorzaakt.

31. Er kan niet worden ingegaan op een vordering tot het verkrijgen van een schadevergoeding die voor het eerst ter zitting (en dus niet in conclusie) is gesteld en waarop de Verzoeker, die noch persoonlijk aanwezig was ter zitting noch vertegenwoordigd, (dus) geen verweer heeft kunnen voeren. (zie Cass. 30 september 2022, C.22.0007.N en Cass. 14 september 2020, C.19.0607.F, op juportal.be).

Hetzelfde geldt met betrekking tot de mogelijkheid voor de rechter, overeenkomstig vermeld artikel 1017, eerste lid, (ambtshalve) te beslissen om foutief gemaakte kosten ten laste te leggen van de partij die ze heeft veroorzaakt.

Die bevoegdheid stelt de rechter niet vrij van de verplichting om de partijen in de gelegenheid te stellen zich over het al dan niet foutief karakter van de nutteloze kosten uit te spreken. Hij moet de partijen dan ook eerst te horen over deze kwestie. Er anders over oordelen, zou niet verenigbaar zijn met het recht van verdediging (Grondw. Hof 28 juni 2018, 81/2018, randnr. B.5.3, met verwijzing naar Cass. 29 april 2013, S.12.0055.N, op juportal.be).

Dat de zaak (niettegenstaande de afwezigheid van de Verzoeker) geacht is op tegenspraak te zijn behandeld overeenkomstig artikel 747 Gerechtelijk Wetboek, doet aan vermeld oordeel niet af.

32. Een procespartij die procesrechtsmisbruik pleegt, kan overeenkomstig artikel 780bis Gerechtelijk Wetboek veroordeeld worden tot zowel een geldboete als een schadevergoeding, wanneer dit gevorderd wordt. In voorkomend geval wordt daarover in dezelfde beslissing uitspraak gedaan voor zover een schadevergoeding voor tergend en roekeloos geding wordt gevorderd en toegekend.

De rechter die voornemens is een geldboete wegens tergend en roekeloos procesgedrag op te leggen, moet, in geval geen vordering tot schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding voorligt, de geviseerde procespartij de gelegenheid geven desbetreffend tegenspraak te voeren. (Cass. 30 september 2022, C.22.0007.N)

33. Ter zake is door de GBA bij conclusie geen vordering wegens tergend en roekeloos gedrag ingesteld. De Verzoeker zou dus moeten worden gehoord vooraleer dergelijke boete wordt opgelegd.

Maar zelfs al zou er sprake zijn van procesrechtsmisbruik, dan nog is het Hof niet verplicht een geldboete op te leggen.

34. Het Hof acht een heropening van het debat met betrekking tot de door de GBA voor het eerst ter zitting opgeworpen vorderingen niet aangewezen.

35. De louter ter zitting gestelde vorderingen zijn niet ontvankelijk.

**OM DEZE REDENEN,
HET MARKTENHOF,**

Het Hof beslist bij arrest dat geacht wordt op tegenspraak gewezen te zijn.

Het beroep van de Verzoeker is ontvankelijk doch ongegrond.

De ter zitting gestelde vordering van de GBA tot het veroordelen van de Verzoeker tot het betalen aan haar van een schadevergoeding van 1.800 euro is niet ontvankelijk.

De Verzoeker wordt veroordeeld om overeenkomstig artikel 269/2 van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten, na uitnodiging, het rolrecht van 400 euro aan de FOD Financiën te betalen.

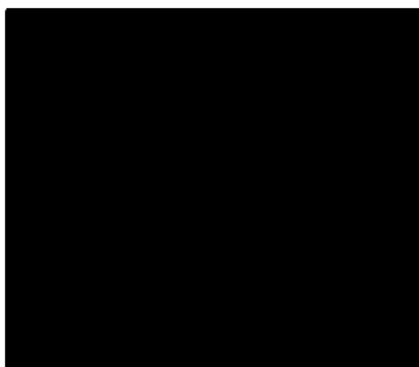
De Verzoeker wordt veroordeeld tot het dragen van de bijdrage van 26 euro aan het Budgettair Fonds.

Aldus gevonnist in openbare burgerlijke terechtzitting van de **19de** **kamer A**, waar aanwezig waren:

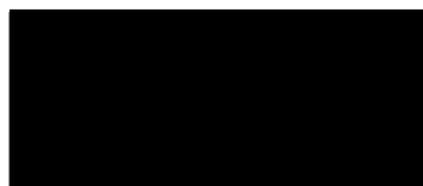
A-M. WITTERS	Raadsheer dd. Voorzitter,
Z. PLETINCKX,	Raadsheer
A. BOSSUYT	Raadsheer,

die alle zittingen hebben bijgewoond en die over de zaak hebben beraadslaagd, en waarvan het beraad is geledigd.

Mevrouw Zoé PLETINCKX, raadsheer verkeert in de onmogelijkheid om het arrest te ondertekenen.

Pletinckx

Aldus uitgesproken in openbare burgerlijke terechtzitting van de 19de kamer A, Hof van Beroep te Brussel, op 25 februari 2026

door:

Mevr. A.M Witters,
Dhr. S. De Cooman,

Raadsheer dd. Voorzitter,
Griffier,

